

Παλαιόκαστρο Ηρακλείου, 22/05/2025

Λέγομαι **Κωνσταντίνος Σύρμος**, είμαι 46 ετών, γεννήθηκα και ζω στο Ηράκλειο της Κρήτης και έχω κινητικές βλάβες. Η πάθησή μου ονομάζεται αρθρογρύπωση.

Μπορώ να πω ότι η αντίληψή μου για το ποιος είμαι, από μικρό παιδί, δεν ήταν πως διαφέρω. Το έβλεπα, φυσικά – η πάθησή μου είναι ορατή, αφού τα άκρα μου έχουν αγκυλώσεις και δεν έχουν αναπτυχθεί πλήρως – όμως δεν ήταν αυτό που με έκανε να αισθάνομαι διαφορετικός. **Αντίθετα, η αίσθηση της διαφοράς γεννήθηκε όταν βίωσα τον αποκλεισμό.** Όταν, για παράδειγμα, ήρθε η ώρα να πάω στο γυμνάσιο και δεν μπορούσα, επειδή δεν υπήρχε πρόσβαση. Όταν ήθελα να παρακολουθήσω έναν ποδοσφαιρικό αγώνα και δεν γινόταν. Όταν, ως έφηβος πια, ένιωθα να υψώνεται ένας τοίχος ανάμεσα σε μένα και την επαφή με το άλλο φύλο. Όπως και αργότερα, όταν σκεφτόμουν πώς θα ήταν να δουλεύω κάπου, κατάλαβα ότι, λόγω των καταστάσεων και των συνθηκών που δημιουργήθηκαν, το γεγονός ότι δεν απέκτησα, για παράδειγμα, κάποιο πτυχίο, θα έκανε πάρα πολύ δύσκολη την ένταξή μου στην εργασία. **Και τότε ήταν που συνειδητοποίησα ότι αυτό που θα με δυσκόλευε δεν ήταν οι κινητικές μου βλάβες ή το ότι έδειχνα διαφορετικός από τους άλλους, αλλά το πτυχίο — ή μάλλον, η απουσία του.**

Έτσι, έκλεισα τον εαυτό μου μέσα μου. Όμως δεν το άφηνα να φανεί. Έδειχνα το ίδιο κοινωνικός και άνετος όπως πάντα, και όσο το έδειχνα αυτό προς τα έξω, τόσο περισσότερο έκλεινα προς τα μέσα. **Τότε ήταν που άρχισα να εκφράζομαι μέσα από τους στίχους*, να γράφω τα πρώτα μου τραγούδια, κι έπειτα τις πρώτες μου ιστορίες.**

Επειδή, όμως, ήθελα πάντα να γίνομαι καλύτερος και να ξεπερνάω την πραγματικότητά μου, άρχισα να διαβάζω βιβλία, να χρησιμοποιώ το ίντερνετ ως πρόσβαση σε μέρη όπου δεν μπορούσα να πάω σωματικά. Κι έτσι άρχισα να εξερευνώ τον εαυτό μου: τι είμαι τελικά, τι σημαίνει αυτό που έχω, πώς με αντιλαμβάνομαι και πώς με αντιμετωπίζουν οι άλλοι. **Άρχισα να παρατηρώ, να**

αποκωδικοποιώ τις συμπεριφορές γύρω μου, να καταλαβαίνω πότε αντικειμενοποιούμαι, πότε περιθωριοποιούμαι, τι σημαίνει κοινωνική κατασκευή, τι είναι στην πραγματικότητα η αναπηρία.

Άρχισα να συνειδητοποιώ ότι η έλλειψη χόνδρου στις ενώσεις των οστών μου δεν δημιούργησε ένα σώμα ανεπαρκές και παραμορφωμένο αλλά έναν καθρέφτη, που πρόβαλλε επάνω του το είδωλο μιας κοινωνίας που δεν χτίζεται και δεν αγκαλιάζει όλα της τα μέλη.

Όλες αυτές οι σκέψεις, που μέχρι τότε ήταν δικές μου και διάσπαρτες, βρήκαν απάντηση σε κάτι που τελικά υπήρχε πριν από μένα: το κοινωνικό μοντέλο της αναπηρίας. Το ανακάλυψα αναζητώντας πρακτικές στο εξωτερικό για τους ανθρώπους με αναπηρία. Εκεί, οι σκέψεις μου, σαν πουλιά που πετούσαν χωρίς κατεύθυνση, βρήκαν τη φωλιά τους, βρήκαν την ερμηνεία τους.

Κατάλαβα ότι η κοινωνία μου προσάπτει έναν ρόλο — τον ρόλο του ανάπηρου, του ανίκανου για τα περισσότερα πράγματα. Ενώ εγώ έβλεπα πως δεν είμαι ανίκανος όταν υπάρχει μια ράμπα. Δεν είμαι ανίκανος να μπω σε ένα κτίριο όταν αυτό διαθέτει προσβασιμότητα. Άρα, το τι μπορώ και τι δεν μπορώ, δεν εξαρτάται από εμένα ή από τη διαφορετικότητά μου, αλλά από την απουσία πρόσβασης.

Και τότε κατάλαβα πόσα μας ενώνουν. Πόσα με ενώνουν όχι μόνο με ανθρώπους που έχουν κινητικές βλάβες, αλλά και με ανθρώπους με αισθητηριακές ή νευροαναπτυξιακές διαταραχές. Μέσα από τη ζύμωση αυτών των σκέψεων γεννήθηκε η αστική μη κερδοσκοπική οργάνωση akako.gr. Στο akako.gr, με αφορμή την αναπηρία, πραγματοποιώ δράσεις για κάθε μορφή ανισότητας, αποδομώντας το αφήγημα της προσωπικής τραγωδίας του αναπήρου και της ατομικής ευθύνης για το βίωμά του. Παράλληλα ήρθε και η ευτυχής μου συνάντηση με την Αγγελική Μπαλτατζή και τη HER-autism, όπου βρήκα έναν κοινό βηματισμό και ένα κοινό όραμα. Πιστεύω στη θεσμική ανάγκη που υπάρχει για την αναπηρία. Πιστεύω στις νέες ιδέες. Μα πάνω απ' όλα, πιστεύω στους

ανθρώπους. Σ' εκείνους που θέλουν να φτιάξουν έναν κόσμο με λιγότερα εμπόδια και περισσότερες γέφυρες.

Κωνσταντίνος Σύρμος

Νυχτόβιος μέταλ σαρανταεξάρης

*Ακούστε (ή και διαβάστε) [ΕΔΩ](#) τους στίχους του Κωνσταντίνου Σύρμου στο τραγούδι *Night Ride* από τους *Voyager Station*

*Ευχαριστούμε ολόψυχα τον Κωνσταντίνο Σύρμο για την αλληλεγγύη, την Ανοιχτή
Επιστολή, τις φωτογραφίες από το προσωπικό του άλμπουμ (με υπομνηματισμό του
ιδίου).*

